

ТОЧНО НА ВРЕМЕ

Нашият градец нѣма други мѣста за разходка, освенъ гарата. Затова, всички въ свободното си време отиваме тамъ да почакаме влаковетѣ. Но най-голъма навалица се струпва на обѣдъ, когато, по разписание, трѣбва да пристигне точно на 12 часа и 14 минути влакътъ отъ София. Тогава при гражданитѣ и при децата се нареждатъ и чиновнитѣ. Често между пѣтниците съзирахме наши познати, но още по-често ни гледаха отъ вагонитѣ весело и приветливо лица, съвсемъ чужди за насъ.

До вечерта ние говорѣхме за всичко видено и чуто. Праздни разговори, разбира се, ала безъ тѣхъ денътъ ни щѣше да мине още по-праздно. Най-често, обаче, говорѣхме върху едно: ще има ли влакътъ закъснение и колко минути ще закъснѣе. Тогава мнозина се улавяха на облогъ по за едно кафе. Единъ ще каже петь, други десеть, трети петнайсетъ минути, но никой не се обзалагаше за пристигането на влака по разписание. Между нашата гара и съседната имаше голѣмъ наклонъ, който правѣше да закъсняватъ влаковетѣ съ по нѣколко минути, а презъ зимата — и съ половинъ часъ. Върли-дѣлъ наричахме това мѣсто.

Но еднажъ, тъкмо на уреченото време, влакътъ изсвири къмъ семафора. Всички обърнахме очи натамъ.

— Пѣтничкиятъ влакъ иде! — извика изненаданъ нѣкой.

— Не, товаренъ е.

Мнозина се запрепиряха. Но още не свършили препирнята, машината пустна пара, забави ходъ, и пѣтничкиятъ вагон започна прозорцитѣ си отъ завоя подъ стоварището. Ние се изгледахме слисано и мълкомъ се питахме: кога е бивало такова чудо и то презъ зимата?

Не, трѣбва да кара новъ, по-опитенъ машинистъ. Трѣбва машината да е по-силна. Но какво бѣше очудването ни, когато видѣхме познатата ни машина № 4323! Тогава машинистътъ е. И ние като деца се спузнахме къмъ него. А отъ машината ни се усмихваше единъ младъ машинистъ съ нахлупенъ каскетъ надъ очитѣ. Сякашъ че го познаваме, и, все пакъ, не можемъ да се досѣтимъ, кой е. Виждали сме го нѣкжде, нѣма съмнение.

— Царьтъ! — извика високо нѣкой.

— Царьтъ! — приповторихме всички, и едно грѣмко ура оглуши гарата.

Царьтъ, засмѣнъ, до уши, сне каскета си и го размаха за поздравъ.

Когато утихна викътъ ни, дѣдо Стоилъ Патилото, винаги жаденъ да научи и да разбере всичко, проби си пѣтъ срѣдъ навалицата, отиде до Царя и му подаде ржка.

— Здравѣй, Ваше Величество!

— Здравѣй, — отвърна му Царьтъ, и се ржкува.

— Нѣщо ще те запитамъ, ама право да ми кажешъ.

Ние всички се разкискахме на дѣдо Стоиловата наивностъ. Но дѣдо Стоилъ не се смути.